

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/882/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812214822
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812214822.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa R. T. D., s.r.o so sídlom J., G. č. 5, W. XXXXXXXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou P. T., s.r.o. so sídlom J., G. č. 5, W. XX XXX XXX, proti odporkyni E. E., bytom E. J., B. XXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne X. zastúpeného JUDr. S., o zaplatenie 7024,49 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 12. augusta 2013, č.k. 5C/22/2013-92 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia vo výške 245,15 eur na účet JUDr. S. Q., advokáta, č.ú: XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXXX, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa proti odporkyni domáhal zaplatenia istiny 7024,49 eur s príslušenstvom. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Zároveň uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 759,88 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že dňa 28.04.2008 uzavrela odporkyňa s právnym predchodcom navrhovateľa spoločnosťou GE C., a.s. X. o úvere a ďalších úverových produktoch, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru odporkyni vo výške 150.000,- Sk. Odporkyňa sa zaviazala dlžnú sumu uhradiť v 72 mesačných splátkach po 3.211,- Sk vždy k 28. dňu v mesiaci počnúc 28.05.2008. Celkom sa odporkyňa zaviazala uhradiť sumu 231.192,- Sk. RPMN na úver bola dohodnutá vo výške 16,63%. Odporkyňa uhradila dňa 28.5.2008 sumu 106,59 eur, t.j. 3.211,- Sk, dňa 06.11.2008 sumu 2.000,- Sk, t.j. 66,39 eur a dňa 31.12.2008 sumu 49,79 eur, t.j. 1.500,- Sk. Z uvedených splátok bola na istinu započítaná suma celkom 32.96 eur (993,- Sk), zvyšok bol započítaný na úrok a to podľa bodu 5.8 Všeobecných podmienok. Ďalšie splátky odporkyňa už neuhradila. Listom zo dňa 05.11.2008 jej právny predchodca navrhovateľa oznámil, že z dôvodu neplnenia zmluvných podmienok bola zmluva k uvedenému dňu ukončená. Súčasne bola odporkyňa vyzvaná na zaplatenie sumy celkom 226.863,- Sk, t.j. 7.530,47 eur. Dňa 23.09.2009 došlo medzi GE Money, a.s. a navrhovateľom k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok. Z oznámenia právneho predchodcu navrhovateľa zaslaného odporkyni (zo dňa 23.09.2009) vyplýva, že na základe tejto zmluvy došlo aj k postúpeniu pohľadávky voči odporkyni na navrhovateľa. Z Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo 24.02.2011 vyplýva, že túto dohodu podpísal zástupca navrhovateľa a odporkyňa. V bode 2. pod názvom Uznanie záväzku osoba dlžníka vyhlasuje, že uznáva čo do právneho dôvodu a výšky dlh voči pôvodnému veriteľovi GE Money, a.s. zo zmluvy zo dňa 29.04.2008 v sume 4.866,13 eur a náklady na inkasné

konanie v sume 150,- eur. Forma splatenia úveru v dohode bola dohodnutá v splátkach po 20,- eur mesačne k 25. dňu v mesiaci a dátum 1. splátky bol dohodnutý dňa 25.03.2011. Súd prvého stupňa právny vzťah medzi účastníkmi konania založený zmluvou o úvere, i keď ide o zmluvu uzavretú podľa ustanovení Obchodného zákonníka, považoval jednoznačne za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd vzhľadom na právnu úpravu zákona č. 258/2001 Z.z. uviedol, že predmetnú zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom možno podriaďiť režimu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Zároveň je potrebné uviesť, že zákon o spotrebiteľských úveroch patrí do oblasti predpisov občianskeho práva a je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis (uvedený záver podporujú aj odkazy k textu zákona, aj keď nie presne v naznačených súvislostiach). Uvedené znamená, že pokiaľ určité otázky nie sú výslovne upravené zákonom č. 258/2001 Z.z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane všeobecných ustanovení o záväzkoch podľa prvej hlavy ôsmej časti Občianskeho zákonníka. Rovnako na spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 až 60 Občianskeho zákonníka je potrebné vzhľadom na ich systematické zaradenie do Občianskeho zákonníka aplikovať všeobecné ustanovenia o občianskoprávných vzťahoch. Vyplýva to i zo znenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veta druhá, podľa ktorej možno vyvodiť, že spotrebiteľ si zmluvou nemôže zhoršiť postavenie, ktoré by inak mal pri aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka ako celku. Súd teda dospel k záveru, že na spotrebiteľské zmluvy, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka sa vzťahujú príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka (nie Obchodného zákonníka). Nakoniec v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa nemôžu odchýliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa (od akýchkoľvek, t.j. aj od všeobecných ustanovení, a teda i ustanovení o premlčaní). V predmetnej veci vzniesol vedľajší účastník námietku premlčania uplatneného nároku a odporkyňa v konaní sa k tejto námietke pripojila. Súd sa preto zaoberal najskôr otázkou, či nárok navrhovateľa je premlčaný alebo nie. Podľa vyjadrenia navrhovateľa došlo k zosplatneniu celej dlžnej sumy ku dňu 05.11.2008. Keďže splatnosť dlžnej sumy nastala 05.11.2008, navrhovateľovi uplynula trojročná premlčacia doba najneskôr 05.11.2011. Návrh vo veci samej podal dňa 20.8.2012, t.j. po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, preto súd považoval jeho návrh za premlčaný. Keďže došlo k premlčaniu istiny, dochádza k premlčaniu aj jej príslušenstva, t.j. zmluvných úrokov, ktoré boli splatné spolu so splátkou istiny, ako i úrokov z omeškania a poplatkov. Pokiaľ navrhovateľ predložil do spisu Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku podpísanú odporkyňou, podľa názoru súdu týmto nedošlo k účinnému uznaniu záväzku s následkami predĺženia premlčacej lehoty na dobu 10 rokov. Uvedenú dohodu súd považuje za absolútne neplatný právny úkon predovšetkým pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o samotný obsah dohody, súd poukazuje na to, že v časti uznania záväzku je vypísaná len suma istiny, príslušenstvo k istine vôbec nie je uvedené, teda ani uznané a dátum uzavretia zmluvy uvedený v dohode, nie je totožný s dátumom uzavretia zmluvy o úvere. Dohoda je ako formulár vopred pripravená navrhovateľom, obsahuje vopred pripravené vyhlásenie odporkyne ako dlžníka o uznaní záväzku, ktoré uznanie je jednostranným právnym úkonom a má vždy iniciatívne vychádzať z vôle dlžníka a nie veriteľa. Rovnako je zrejmé, že bola uzavretá a podpísaná len a len z iniciatívy navrhovateľa /prostredníctvom zástupcu p. K./, ktorý takýmto spôsobom oslovuje viacerých spotrebiteľov /súd má túto skutočnosť preukázanú z veľkého množstva iných súdnych konaní v obdobných veciach/ pod zámkou uzavretia dohody o splátkach, pričom odporkyňa ako spotrebiteľ nebola zrejme vôbec informovaná o tom, že podpisuje aj jednostranné vyhlásenie o uznaní záväzku a rovnako vyhlásenie o vedomosti, že dlh je premlčaný. Z výpovede odporkyne je zrejmé, že o týchto skutočnostiach nemala vedomosť, a týmto pojmom ani nerozumie. Z jej výpovede vyplynulo, že pokiaľ by vedela o premlčaní dlhu, nemala by záujem podpisovať dohodu o jeho splácaní. Odporkyňa si nepamätala na to, že dohodu o uznaní záväzku s navrhovateľom uzatvorila a ani na okolnosti, za ktorých k podpisu dohody došlo. Súdu je z jeho činnosti známe, že dohoda o uznaní záväzku bola v obdobných prípadoch uzatváraná len ako dohoda o splátkach, dlžník nikdy nebol upovedomený o tom, že ide aj o uznanie záväzku a o následkoch takéhoto úkonu. Len ťažko potom možno uvažovať o uznaní dlhu čo do právneho dôvodu a výšky v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, pokiaľ bolo účelom návštevy dojednanie splátok, pričom v časti 3.dohody je vopred predtlačené vyhlásenie dlžníka o jeho vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Takto vopred pripravenú formuláciu používa navrhovateľ rovnako vo všetkých prípadoch, teda i premlčaných a i nepremľčaných dlhoch. V danom prípade k podpisu dohody došlo v čase, keď dlh odporkyne premlčaný ešte nebol, napriek tomu sa v dohode uvádza, že dlžník má vedomosť o premlčaní dlhu. Vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých navrhovateľ dával podpisovať odporkyni uvedenú listinu, keď táto nemala žiadnu vedomosť o tom, že podpisuje aj uznanie záväzku, resp. či tento je alebo nie je premlčaný a navrhovateľ mal vopred pripravené znenie vyhlásenia odporkyne o uznaní záväzku, hodnotí súd takéto konanie ako

konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ využitím mylných informácií dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby i keď odporkyňa nemala vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť. Je evidentné, že úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti odporkyne ako spotrebiteľa. Takéto konanie súd považuje za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 citovaného zákona, pričom takéto konanie súd považuje aj za rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetný úkon je teda neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto praktika podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa, pričom navrhovateľ postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Uvedené vyplýva i z toho, že formuláciu uznania dlhu i v prípade ak je dlh premlčaný, je predtlačená na všetkých dohodách bez rozlíšenia, či v čase keď sa dlh „uznáva“ je premlčaný alebo nie. Uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatné, preto je dôvodne uplatnená námietka zákonnej trojročnej premlčacej doby. Tvrdenia navrhovateľa o rozdielnych účinkoch uznania práva v zmysle § 110 ods. 1 druhá veta OZ a uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, a to že uznanie práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je viazané na vedomosť dlžníka, že uznáva premlčané právo, kým pri uznaní dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka sa vyžaduje táto vedomosť, považuje súd vzhľadom na všetky zistené okolnosti ohľadom uzatvorenia tejto dohody za účelové až špekulatívne. Z výpovede odporkyne sa bližšie okolnosti uzatvorenia dohody o uznaní záväzku nepodarilo zistiť, súdu je však z jeho činnosti známe, že v obdobných prípadoch zamestnanec navrhovateľa nepredkladal túto dohodu vôbec s úmyslom dosiahnuť uznanie či už práva alebo dlhu, účelom jeho návštevy bolo dojednať splátky a doceliť podpis dohody zo strany dlžníka. Osoba dlžníka pritom v tejto formulárovej dohode vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, čo teda odporuje horeuvedenému tvrdeniu navrhovateľa. Pokiaľ navrhovateľ uvádzal, že námietku premlčania vzniesla neoprávnená osoba - vedľajší účastník, súd prvého stupňa uviedol, že so vznesenou námietkou premlčania odporkyňa v konaní vyjadrila súhlas a k tejto námietke sa pripojila. Právne svoje rozhodnutie ďalej odôvodnil ust. § 100 ods. 1, § 101 Obč. zákonníka. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.. V konaní boli úspešní odporkyňa a zároveň vedľajší účastník na strane odporkyne, preto im vznikol nárok na náhradu trov konania. Odporkyňa však v konaní žiadne trovy nevznikli, preto súd rozhodol tak, že jej náhradu trov konania nepriznal. Pokiaľ ide o vedľajšieho účastníka na strane odporcu, jeho aktívnym konaním bola odporkyňa voči navrhovateľovi v konaní úspešná, preto jeho účasť v konaní ako vedľajšieho účastníka bola účelná a opodstatnená. Z tohto dôvodu je navrhovateľ povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi, ktorý má právo dať sa právne zastúpiť advokátom, trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej pomoci á 237,34 eur - prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, vyjadrenie z 10.12.2012, účasť na pojednávaní dňa 12.08.2013 /§ 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v platnom znení/, dvakrát paušál po 7,63 eur, 1 x paušál po 7,81 eur, náhrada za stratu času za 8 polhodín po 13,01 eur, cestovné na trase B. - G. a späť v sume 69,44 eur. Náhrada za stratu času a náhrada cestovného bola vedľajšiemu účastníkovi priznaná v podiele 1/7-ina vzhľadom k tomu, že v uvedený deň sa vedľajší účastník zúčastnil na ďalších pojednávaniach pred tunajším súdom. Trovy potom spolu predstavujú 759,88 eur. Pokiaľ vedľajší účastník uviedol, že ak súd nebude akceptovať argumentáciu ohľadom účinkov dohody a uznania záväzku, navrhuje postupovať v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a požiadať Súdny dvor Európskej Únie o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, súd konštatoval, že v rámci vysvetlenia obsiahnutého vyššie nepovažuje uznanie záväzku za platný právny úkon, otázku konania navrhovateľa vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku, preto nepovažoval za potrebné prerušiť konanie a požiadať súd o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke. Vzhľadom na formuláciu návrhu na prerušenie konania, súd preto o tomto návrhu vedľajšieho účastníka nerozhodoval.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol ho zmeniť tak, že odvolací súd jeho návrhu vyhovie. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania, ktoré špecifikoval. Namietal nedostatočne zistený skutkový stav veci a nesprávne právne posúdenie. Poukázal na to, že dňa 24.02.2011 odporca podpísal Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, prostredníctvom ktorej uznal svoj záväzok voči pôvodnému veriteľovi GE C. a.s., vzniknutý zo zmluvy o úvere č. 1116726182 vo výške istiny 4866,13 eur a príslušenstvo čo do dôvodu a výšky. Predmetná dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a príslub dlžníka tento dlh zaplatiť. Poukázal na čl. 5 bod 5.3 Dohody, v ktorej je jednoznačne zrozumiteľne a jasne uvedené: " Zmluvné strany vyhlasujú, že táto Dohoda bola uzatvorená vážne, zrozumiteľne a určite, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, pred podpisom si ju prečítali, porozumeli jej

obsahu a na znak súhlasu ju podpísali“. Obsahom dohody je aj uznanie dlhu zo strany odporcu ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba, a to priamo zo zákona. Poukázal na skutočnosť, že na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Obč. zák., čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 Obč. zák. viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Na rozdiel od uvedeného, úprava obsiahnutá v ust. § 558 Obč. zák. spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátiiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval. To znamená ust. § 110 ods. 1 Obč. zák. nepodmieňuje samotné uznanie dlhu a jeho účinky (hoci aj vo vzťahu k premlčanému dlhu) s nutnosťou vedomosti toho, kto dlh uznal, o jeho premlčaní a jeho následkoch. Podpísaním Dohody došlo k začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby, teda právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, t. j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10- premlčacej doby, v tomto prípade nastal. Z uvedeného dôvodu sa odporkyňa nemôže brániť námietkou premlčania. Z uvedeného dôvodu považoval úvahy súdu o účelových a špekulatívnych tvrdeniach navrhovateľa ohľadom rozdielných účinkoch uznania práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Obč. zák. a uznania dlhu podľa § 558 Obč. zák. za absurdné. Obsah dohody nie je tak rozsiahly, aby sa s ním odporkyňa nemala možnosť oboznámiť a okrem toho odporkyňa dohodu podpisovala vo svojom bydlisku, teda mala možnosť dohodu si v pokoji prečítať a v prípade, ak mala záujem uzatvoriť dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas svojím podpisom, resp. odmietnuť ju a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasila. Takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec ju nie je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Z vykonaného dokazovania nie je vôbec zrejmé, ako dospel súd k záveru, že dohoda o splátkach medzi veriteľom a dlžníkom v čase, keď pohľadávka veriteľa nebola premlčaná, je nekalá obchodná praktika. Navrhovateľ mal možnosť sa v tomto čase domáhať zaplatenia pohľadávky na súde, čím by sa pohľadávka odporkyne značne navýšila o trovy konania a pohľadávku by odporkyňa musela pravdepodobne uhradiť naraz. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že odporkyňa si svoje postavenie v čase podpisu dohody nijako nezhoršila. Mal za to, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Uviedol, že posúdenie platnosti dohody a jej súladu s normami na ochranu spotrebiteľa sa musí opierať o logickú a dôvodnú úvahu, nepostačuje konštatovanie, že si spotrebiteľ podpísaním predmetnej dohody zhoršil svoje zmluvné postavenie, pretože tu ide o zákonný následok uznania dlhu. Podpísaním predmetnej dohody nemohlo dôjsť k zhoršeniu zmluvného postavenia odporcu, ale práve naopak, tým že si navrhovateľ hneď neuplatnil svoj nárok voči odporkyni v súdnom konaní, poskytol odporkyni možnosť vyhnúť sa navýšeniu pohľadávky o prípadné trovy konania a trovy právneho zastúpenia a možnosť zaplatiť pohľadávku postupne v dohodnutých splátkach. V súvislosti s úvahami o prípadnom narušení rovnováhy vo vzájomných právach a povinnostiach navrhovateľa a odporkyne je podľa jeho názoru potrebné zaoberať sa určitosťou a zrozumiteľnosťou textu dohody. Neplatnosť, resp. neprijateľnosť predmetnej dohody však nemohla byť spôsobená samotnou nevedomosťou spotrebiteľa o právnych následkoch uznania práva v zmysle § 110 ods. 1 Obč. zák. a uznania dlhu v zmysle § 558 Obč. zák. Spôsob vyhodnotenia predložených dôkazov súdom navrhovateľ považoval za zarážajúci, kedy sú neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že odporca sa dohodol s veriteľom na splátkach, zároveň uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi. Navrhovateľ považuje takéto vyhodnotenie listinných dôkazov za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu odporcu ako spotrebiteľa a porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, ktorá vedie k tomu, že osoby, ktorým bol poskytnutý úver, tento nakoniec nebudú musieť vrátiť. Takýmto postupom súdu budú veritelia nútení neposkytovať dlžníkom možnosť splácania dlhu v splátkach, ale okamžite pohľadávky uplatniť na súde. Na podporu svojich tvrdení navrhovateľ poukázal na rozhodnutie Krajského súd v Žiline sp. zn. 7Co/79/2013 zo dňa 27.03.2013, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/323/2012 zo dňa 30.04.2013, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/55/2013 zo dňa 07.05.2013 a Krajského súd v Trnave sp. zn. 23Co/7/2013 zo dňa 27.02.2013. K trovám právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka uviedol, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc v súdnom konaní, pričom združenie má možnosť podľa § 25 zák. č. 250/2007 Z.z. využívať aj podporu ministerstva. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu

v Bratislave sp. zn. 5Co/26/2012. Citoval z dôvodovej správy k zák. č. 384/2008 Z.z., z ktorej vyvodil, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa na tento účel zriadeným subjektom, ktorý bude spôsobilý poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc. Poukázal na to, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na ich stav a vôľu odporcu, pričom pred oznámením o vstupe do konania nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Združenie opakuje procesné podania nadbytočne, bez uvedenia nových skutočností, týkajúcich sa predmetu sporu. K obdobnému záveru dospel i Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co 141/2012 a Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 91/2012. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. Súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky, čo vyvodil o. i. z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/03. Vo veci nie je podľa názoru navrhovateľa možné aplikovať ani § 137 O.s.p., pretože združenie odporcu v konaní nezastupuje. Nevidel význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka a zastával názor, že dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania. Poukázal na iné rozhodnutia Krajských súdov v Bratislave, v Banskej Bystrici, v Košiciach, v Nitre, v Žiline.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadřila.

Vedľajší účastník v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť ako vecne správny. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania, ktorú špecifikoval. Konštatoval, že spotrebiteľská právna úprava zahŕňa komplex právnych noriem verejnoprávneho ako aj súkromnoprávneho charakteru. Na úrovni súkromnoprávnej upravujú spotrebiteľské normy okruh všetkých súkromnoprávných zmluvných vzťahov (vrátane obchodnoprávných, ktoré majú charakter absolútneho obchodu) uzatváraných medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi. Osobitný právny režim spotrebiteľských zmlúv, ktorý modifikuje klasickú zásadu zmluvnej autonómie vyplýva zo zvýšeného záujmu spoločnosti ochraňovať slabšieho účastníka zmluvného vzťahu (spotrebiteľa), ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s predajcami a poskytovateľmi rôznych plnení a služieb (dodávateľmi), ktorí stále častejšie na trhu vystupujú v monopolnom postavení resp. konajú v rámci kartelových dohôd. V uvedenom rámci je potrebné pri správnej interpretácii a aplikácii ustanovení spotrebiteľských zmlúv smerujúcich k ochrane spotrebiteľa vychádzať z teórie výhodnosti, ktorá v každom konkrétnom prípade vždy odôvodňuje preferenčné použitie tých zákonných ustanovení, ktoré sú na prospech spotrebiteľa. Ďalej uviedol, že navrhovateľom predložená Dohoda o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku je formulár, ktorý vopred pripravil dodávateľ pre spotrebiteľa, pričom spotrebiteľ nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jej obsah. Takto predformulovaná Dohoda obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Ako neprijateľné sú obe zmluvné podmienky obsiahnuté vo formulári Dohody absolútne neplatné. Uzatvorenie Dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní Dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lesť v snahe dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky predĺženia premlčacej doby formou uznania dlhu odôvodnil vedľajší účastník tým, že predĺženie premlčacej doby umožňuje navrhovateľovi účelové kapitalizovanie pohľadávky nárastom príslušenstva v dôsledku plynutia času a následnú kvantifikáciu príslušenstva pohľadávky, ktorú už vo svojej žalobe označuje navrhovateľ ako súčasť uplatnenej istiny, čo prináša možnosť podstatného zvýšenia trov takéhoto súdneho konania. Spôsobuje, že drvivá väčšina priemerných spotrebiteľov už v čase uplatnenia pohľadávky na súde nedisponuje prvotnými dokumentmi o uplatnenej pohľadávke a stráca tak teoreticky možnosť brániť sa napr. preukázaním splnenia resp. čiastočného splnenia dlhu, resp. poukazovaním na neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky dodávateľa. Predĺženie premlčacej doby navrhovateľ odvodzuje od ust. § 558 Občianskeho zákonníka, čím chce získať výhodu právnej domnienky existencie dlhu v čase uznania a uľahčiť si tak pozíciu v súdnom spore tým, že nemusí preukazovať vznik dlhu a jeho výšku v čase uznania. Navrhovateľ vo formulárových dohodách teda necháva dlžným spotrebiteľom uznávať pohľadávky v rozsahu takej sumy, na ktorú nemá v celom rozsahu platný právny titul t. j. suma dlhu (istiny) je vyššia ako skutočná pohľadávka podložená platným právnym titulom. Uzatvorením Dohody chce navrhovateľ pre potreby súdneho konania navodiť dojem perfektnosti pôvodných zmlúv a získať titul aj na vymáhanie súm, na ktoré nemá právny nárok, ktorých zaplatenie právnenému

predchodcovi navrhovateľa resp. navrhovateľovi zakladá spotrebiteľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru vedľajšieho účastníka pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými sa spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa. Návrh na uzatvorenie formulára Dohody o uzatvorení splátkového kalendára a uznaní záväzku nikdy nevychádza od spotrebiteľa napriek tomu, že navrhovateľ sa snaží tvrdiť opak. Konanie žalovaného spotrebiteľa je vždy iba reakciou na predchádzajúcu aktivitu zo strany inkasnej spoločnosti navrhovateľa, ktorá pod zámienkou uzavretia splátkového kalendára so spotrebiteľom predkladá spotrebiteľovi dohodu o uznaní a splácaní dlhu, ktorej významu a zamýšľaným právnym dôsledkom oslovené osoby nerozumejú. Ochota prevažnej väčšiny dlžníkov podpisovať pracovníkom inkasných spoločností prakticky akékoľvek predložené listiny, vyplýva primárne zo záujmu dlžníkov uhradiť si svoje záväzky, často aj napriek ich objektívnej neschopnosti. Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach je kombináciou jednostranných a dvojstranných právnych perfektosti pôvodných zmlúv a získať titul aj na vymáhanie súm, na ktoré nemá právny nárok, ktorých zaplatenie právnomu predchodcovi navrhovateľa resp. navrhovateľovi zakladá spotrebiteľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru vedľajšieho účastníka pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými sa spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa. Návrh na uzatvorenie formulára Dohody o uzatvorení splátkového kalendára a uznaní záväzku nikdy nevychádza od spotrebiteľa napriek tomu, že navrhovateľ sa snaží tvrdiť opak. Konanie žalovaného spotrebiteľa je vždy iba reakciou na predchádzajúcu aktivitu zo strany inkasnej spoločnosti navrhovateľa, ktorá pod zámienkou uzavretia splátkového kalendára so spotrebiteľom predkladá spotrebiteľovi dohodu o uznaní a splácaní dlhu, ktorej významu a zamýšľaným právnym dôsledkom oslovené osoby nerozumejú. Ochota prevažnej väčšiny dlžníkov podpisovať pracovníkom inkasných spoločností prakticky akékoľvek predložené listiny, vyplýva primárne zo záujmu dlžníkov uhradiť si svoje záväzky, často aj napriek ich objektívnej neschopnosti. Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach je kombináciou jednostranných a dvojstranných právnych úkonov upravujúcich právne vzťahy, ktoré vyplývajú zo spotrebiteľskej zmluvy. Navrhovateľ má tendenciu prezentovať formulárovú Dohodu ako legitímny spôsob uznania dlhu a predĺženia premlčacej doby poukazujúc na inštitúty klasickej civilistiky uznania práva dlžníkom podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka resp. poukazujúc na uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Predĺženie premlčacej doby so spotrebiteľmi navrhovateľ nesporne dojednáva podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka, čo zodpovedá obsahu dojednania podľa formulára „Dohody“. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka a uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka sú však dva odlišné právne inštitúty, ktoré sú síce navonok podobné avšak svojím obsahom nie sú totožné. Poukázal na to, že navrhovateľ pri uzatváraní formulárovej dohody zjavne ignoruje a porušuje predpisy spotrebiteľského práva a pokiaľ sa aj pokúša za každú cenu dať svojmu protiprávnemu konaniu plášťik vo forme uznania práva resp. dohody o uznaní dlhu, je to iba snaha o zahmlievanie skutočnej podstaty, pretože pod týmto plášťikom sa nachádzajú neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky. Preukázateľná kumulácia nekalých obchodných praktík zo strany navrhovateľa (§ 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa, § 8 ods. 1, 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, § 4 ods. 8 Zákona o ochrane spotrebiteľa, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), súčasne s neurčitou Dohody je podľa vedľajšieho účastníka dôvodom na posúdenie uznania ako neplatného právneho úkonu (§ 39 Občianskeho zákonníka, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), v dôsledku čoho sa navrhovateľ v predmetnej veci nemôže dovoliavať platnosti predloženej formulárovej Dohody a teda ani právnych účinkov s tým spojených a to ani s poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalovaného spotrebiteľa, pretože vychádzajú z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života odporuje požiadavka na podrobnú znalosť právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. K argumentácii navrhovateľa týkajúcej sa dôvodnosti priznanej náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi uviedol, že súd pri priznaní náhrady trov vedľajšiemu účastníkovi postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. O dôvodnosti priznania náhrady trov odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi svedčí aj novelizované znenie ust. § 137 OSP, ktoré bolo s účinnosťou od 01. 01. 2012 doplnené zákonom č. 332/2011 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi. V zmysle citovanej novely § 137 OSP trovami konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov vrátane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovы dôkazov, odmena notára za vykonané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové

výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie ak je zástupcom advokát. Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 332/2011 Z. z. navrhovaná právna úprava má dopadať aj na ďalšie právnické osoby, ktoré sú v súlade s právnymi aktmi Európskej únie aktívne legitimované na kolektívnu ochranu zákonom chránených záujmov napr. vo sfére ochrany pred diskrimináciou, alebo vo sfére kolektívnej ochrany práv spotrebiteľa. V týchto prípadoch budú osobitnými predpismi napr. zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou, zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a zákon č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. Ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR II ÚS 31/04, II ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II ÚS 122/09. V súvislosti s trovami vedľajšieho účastníka poukázali na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, Žiline, Banskej Bystrici, Košiciach a v Prešove, ktorými chcel podporiť svoj názor týkajúci sa trov odporkyne a vedľajšieho účastníka.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Navrhovateľ ako odvolací dôvod namietal, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci a nesprávne právne posúdenie.

Odvolací súd podrobne preskúmal rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa vo veci samej. Z daného titulu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia vo veci samej, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva:

Odvolací súd v súlade s názorom súdu prvého stupňa konštatuje, že uzavretý zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom navrhovateľa GE C. a.s. so sídlom Bratislava a odporkyňou na základe zmluvy o úvere a ďalších úverových produktov zo dňa 28.04.2008, na základe ktorej bol odporkyňi poskytnutý úver vo výške 150.000 Sk je potrebné posudzovať v zmysle § 52 ods. 1 Obč. zákonníka ako spotrebiteľský vzťah. Všeobecná premlčacia doba je podľa ust. § 101 Obč. zákonníka trojročná. Aj odvolací súd je toho názoru, že nárok navrhovateľa je v celom rozsahu premlčaný v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Z obsahu spisu vyplýva, na základe neplnených zmluvných podmienok odporkyňou navrhovateľ vyhlásil ku dňu 05.11.2008 predčasnú splatnosť úveru, čím sa všetky splátky, ktoré boli splatné po 05.11.2008 stali splatnými. Nasledujúcim dňom t. j. 06.11.2008 potom začala plynúť navrhovateľovi premlčacia doba na uplatnenie peňažného nároku voči odporkyňi v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka a uplynula dom 06.11.2011. Navrhovateľ uplatnil svoj nárok voči odporkyňi žalobou na súde dňa 20.08.2012. Nárok navrhovateľa je preto v celom rozsahu premlčaný. Námietku premlčania vzniesol nielen vedľajší účastník ale aj odporkyňa. V konečnom dôsledku však bol povinný odvolací súd k premlčaniu prihladiť aj z úradnej povinnosti, vzhľadom na novelu zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vykonanú zák. č. 102/2014 z. Z. s účinnosťou od 01.05.2014 v čl. VIII., podľa ktorej v zmysle § 5b orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrh na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátenie jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Ide o ustanovenie, ktoré ukladá povinnosť najmä súdom /ex offio/ skúmať, či v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami nedošlo k premlčaniu. Vzhľadom k tomu, že táto novela zákona o ochrane spotrebiteľa nemá prechodné ustanovenia, má súd povinnosť prihliadiť k premlčaniu ex offio pri všetkých sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv v čase svojho rozhodovania.

K dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku súdna prax už zaujala stanovisko, že pri uzatváraní týchto dohôd zo strany navrhovateľa došlo k nekalej obchodnej praktike. Je nepochybné, že právny vzťah medzi účastníkmi je vzťah so spotrebiteľskej zmluvy, a preto je potrebné aj na tento právny úkon aplikovať ustanovenia, ktoré spravujú vzťahy spotrebiteľského charakteru. Súdna prax vychádza zo stanoviska, že dohoda o splátkach je typicky formulárovým ošetrením vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľovi predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach. Aj v danom prípade dohodu

o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku predloženú navrhovateľom, treba považovať za formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok navrhovateľa vo forme povolenia splátok dlhu /hoci v danom prípade sa v dohode ani výška splátok neuvádza/, avšak jeho cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku, ako aj dosiahnutie súhlasu s rozhodcovskou doložkou. V danom prípade dokonca malo dôjsť k podpísaniu tejto dohody na verejnom priestranstve. Z textu dohody je zrejmé, že ide o formulár, ktorý navrhovateľ používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov. Možno konštatovať, že ak dlžník podpisuje takúto dohodu, nerobí to z dôvodu, aby uznal svoj záväzok, ale aby dosiahol splátky svojho dlhu. Uznanie záväzku je cieľ sledovaný predovšetkým veriteľom a nie dlžníkom a keďže ide o predformulované tlačivo, dlžník pri uzatváraní dohody o splátkach nemôže jeho obsah ovplyvniť. Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu, v ktorej je uvedené, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, je považovaná za rozpornú s dobrými mravmi. Text dohody je podpísaný na dopredu navrhovateľom pripravený formulár, vytlačенý drobným písmom, ktorého obsah nemôže spotrebiteľ ovplyvniť. Zároveň je vždy potrebné prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých takýto úkon vznikol. Dohoda týkajúca sa uznania dlhu nebola iniciovaná odporkyňou, ako spotrebiteľom, ktorá jej uzavretím nič nezískala, ale naopak zhoršila jej postavenie. Vychádzajúc zo zásady ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu do bodu 3 dohody obsahovo označené ako „forma splatenia záväzku“ zavádzajúce, a preto napĺňa kritériá nekalej obchodnej praktiky. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že predložené uznanie dlhu zo strany navrhovateľa je aj neurčitým právnym úkonom, keď z neho nie je zrejmá celková výška uznaného dlhu, keďže nie je špecifikovaná výška príslušenstva pohľadávky. Jedná sa o neurčitý právny úkon, ktorý je v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatný. V konečnom dôsledku súd prvého stupňa rozhodol správne i o náhrade trov konania, pričom odporkyňa i vedľajší účastník boli v konaní plne úspešní, preto o náhrade trov konania odporkyne a o náhrade trov vedľajšieho účastníka rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. Preto im vznikol nárok na náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia, pričom súd prvého stupňa pri určení výšky trov postupoval podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. a preto sa v tejto časti odvolací súd stotožňuje s odôvodením súdu prvého stupňa tak, ako to predpokladá ust. § 219 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa teda v danom prípade nestotožnil s námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu navrhovateľ a odporkyňa bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej odporkyni táto náhrada trov nebola priznaná, nakoľko si ju neuplatnila.

Vo vzťahu navrhovateľ a vedľajší účastník odvolací súd rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej pomoci - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 18.10.2013 vychádzajúc z hodnoty veci 7024,49 eur á 237,34 eur + 1x režijný paušál 7,81 eur, spolu 245,15 eur (§ 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c), § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.